

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2021 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SO Paweł Lasoń
Protokolant	st. sekr. sądowy Renata Brelikowska

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2021 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **O. K.**

przeciwko **J. W.**

1. uchyla nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 grudnia 2019 roku w sprawie INc 220/19, w części dotyczącej zapłaty kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych z odsetkami i w tym zakresie oddala powództwo;
2. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 grudnia 2019 roku w sprawie INc 220/19 w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego J. W. na rzecz powódki O. K. dodatkowo kwotę 1. 800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 229/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 listopada 2019 roku (data nadania pisma) powódka O. K., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwany J. W. ma zapłacić na rzecz powódki kwotę 97 350,00 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 2,50 zł dziennie za okres od 9 lipca 2019 roku do dnia zapłaty. Wniosła też o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik powódki wskazał, że w dniu 8 lipca 2018 roku powódka zawarła z pozwanym umowę pożyczki na kwotę 101.000 zł, której termin spłaty strony zgodnie uzgodniły na dzień 8 lipca 2019 roku, a której pozwany mimo upływu terminu i wielokrotnych osobistych wezwań powódki nie spłacił w całości. Pozwany spłacił powódce łącznie kwotę 3650 zł, w 4 ratach, które powódka zaliczyła na poczet kapitału pożyczki. (-k. 6–9)

Nakazem zapłaty z dnia 14 grudnia 2019 roku wydanym w postępowaniu nakazowym Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb nakazał pozwanemu J. W., aby zapłacił stronie powodowej O. K. kwotę: 97.350 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 2,50 zł. za każdy dzień opóźnienia, (nie więcej niż odsetkami maksymalnymi) od dnia 9 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 4834 zł tytułem kosztów postępowania w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tymże terminie zarzuty.(-k. 32)

W dniu 2 stycznia 2020 r. (data wpływu pisma) pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł zarzut spełnienia roszczenia przez powoda w znacznym rozmiarze i nieważności zobowiązania zawartego w umowie. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował zarówno ważność zawartej umowy jak i wielkość dochodzonej przez powódkę kwoty, podnosząc, że pożyczka o której mówi powódka nie została de facto w ogóle pozwanemu udzielona, a jej wartość została dowolnie przez powódkę określona.(-k. 37-41)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08.07.2018 r. powódka zawarła z pozwanym umowę pożyczki, na mocy której przeniosła na własność pozwanego kwotę 101.000 zł. Umowa została zawarta na okres jednego roku to jest do dnia 08.07.2019 r. Strony zastrzegły, że od niespłaconej w terminie pożyczki powódce będą przysługiwały umowne odsetki za opóźnienie w kwocie 2,5 zł za każdy dzień opóźnienia.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 08.07.2019 r.-k. 13)

O. K. i J. W. były ze sobą w związku. Powódka wiązała z pozwanym swoją przyszłość, planowała związać z nim swoje życie.

Za pieniądze otrzymane od powódki pozwany miał rozpocząć działalność gospodarczą -założyć sklep (...), a powódkę zatrudnić na stanowisku sprzedawcy.

W tamtym czasie pozwany nie posiadał własnych środków na rozpoczęcie tego typu działalności. Środki na udzielenie pożyczki powódka uzyskała od swojej rodziny. Miała też ok. 30.000 zł. oszczędności.

(dowód: zeznania powódki -k. 122 verte-123 i -k. 126 oraz -k. 171 verte-172 verte, zeznania świadków :G. K. -k. 123 verte-124, K. K. (1)-k. 124 , A. J.-k. 124 i verte, M. W. -k. 124-125 verte, K. K. (2) -k. 170 verrte , D. i K. -k 170 verte-171)

Umowa pożyczki została przygotowana przez pozwanego i podpisana około 3 tygodnie wcześniej, niż wskazana w umowie data jej zawarcia. Chodziło oto, aby dać pozwanemu dłuższy czas na wywiązanie się ze zobowiązania.

Strony uzgodniły, że pozwany począwszy od dnia 9 lipca 2018 roku będzie przekazywać powódce po 1.000,- zł tygodniowo. Do sierpnia 2018 roku pozwany przekazywał powódce umówione kwoty oraz zapewniał powódkę, że dług spłaci.

(dowód: zeznania powódki -k. 122verte-123 i -k. 126 i -k. 171 verte-172 verte)

Udostępniona przez powódkę pozwanemu kwota pożyczki została wykorzystana na remont, wyposażenie i zaopatrzenie sklepu (...).Wydatki pozwanego obejmowały między innymi remont lokalu i przystosowanie go na potrzeby sklepu (wymiana okna, wymiana hydrauliki, elektryki, zakup zlewu dwukomorowego, malowanie, instalacja reklamy, umeblowanie - zakup mebli, krajalnicy, lodówek w tym nabiłowej za kwotę około 10.000,- zł), zaopatrzenie sklepu (produkty spożywcze i alkohole na kwotę blisko 50.000,- zł), zakup programów komputerowych do obsługi sklepu - w tym magazynu, zakup kasy fiskalnej.

(dowód: zeznania stron : powódki -k. 122 verte-123 i -k. 126i -k. 171 verte-172 verte, pozwanego -k. 123 i verte oraz -k. 126,faktury (...) i -k. 95, umowa najmu lokalu -k. 90 -91, R. K. -k. 170 verte, D. K. -k. 170 verte-171)

Powódka przez okres jednego roku powódka pracowała w sklepie (...), w charakterze sprzedawcy. Dodatkowo powódka zarządzała sklepem, zatrudniała personel, robiła zapotrzebowanie na towar. Za ten okres powódka nie otrzymała od pozwanego wynagrodzenia.

(dowód: zeznania powódki -k. 122 verte-123 i -k. 126 oraz -k. 171 verte-172 verte, zeznania pozwanego J. W. - 123 i verte, -k.126 oraz -k.172 verte-173 verte, zeznania świadków :G. K. -k. 123 verte-124, K. K. (1)-k. 124 , A. J.-k. 124 i verte, M. W. -k. 124-125 verte, K. A. -k. 171 i verte, R. K. -k. 170 verte , D. K. -k 170 verte-171)

Przed Sądem Pracy toczyło się z powództwa O. K. postępowanie o wynagrodzenie, w którym strony na zawarły ugodę na mocy której pozwany zobowiązał się zapłacić powódce wynagrodzenia za pracę w wysokości ok. 20.000zł. Zakreślony termin spłaty do lipca 2020 roku nie został przez pozwanego zachowany.

Powódka nie jest w stanie zwrócić swojej rodzinie zaciągniętego u nich długu.

(dowód: zeznania powódki –k. 122 verte-123 i –k. 126 oraz –k. 171 verte-172 verte, zeznania świadków :G. K. –k. 123 verte-124, K. K. (1) - k. 124, R. K. – k. 170 verte, D. K. –k 170 verte-171)

Powódka po rozpadzie związku z pozwanym i zakończeniu u niego pracy próbowała wyegzekwować od niego spłatę pożyczki. Prowadziła z pozwanym rozmowy na temat zasad spłaty pożyczki (w tym także telefonicznie). Pozwany nigdy nie kwestionował istnienia długu.

(dowód: zeznania stron : powódki –k. 122 verte-123 i –k. 126, pozwanego –k. 123 i verte oraz –k. 126, wezwanie do zapłaty z dnia 3 października 2020 roku –k. 16z potwierdzeniem nadania –k, 16 verte odpowiedź pozwanego na wezwanie do zapłaty z dnia 15 października 2020 roku(data sporządzenia pisma)-k. 19, pokwitowanie spłaty raty pożyczki z dnia 29 lipca 2018 r-k. 92, z dnia 19 lipca 2018 –k. 93, z dnia 14 lipca 2018-k.94)

Pozwany dokonał następujących spłat kwot wyłożonych przez powódkę na rozpoczęcie działalności sklepu (...):

- w dniu 14.07.2018r. kwota 1000,00zł
- w dniu 19.07.2018r. kwota 1000,00zł
- w dniu 29.07 2018r. kwota 1000,00zł
- w dniu 7.08.2018r. kwota 1000,00zł.
- w dniu 16.08.2019r. kwota 650.00zł przelewem i 350.00zł gotówką.
- w dniu 23.08.2018r. kwota 1000,00zł.
- w dniu 22.05.2019r. 1000,00zł.

Łączna wartość spłaconych przez pozwanego rat pożyczki stanowi kwota 7000.00zł . Powyższe wpłaty powódka zaliczyła na kapitał pożyczki.

W dniu 18 listopada 2018 powódka odkupiła od pozwanego za gotówkę zakupiony sklep/bar za cenę 11.500z.

(dowód: zeznania powódki –k. 122 verte-123 i –k. 126 oraz –k. 171 verte-172 verte, zeznania pozwanego J. W. – 123 i verte, -k.126 oraz –k.172 verte-173 verte, zarzuty od nakazu zapłaty –k.37-41, pokwitowanie spłaty raty pożyczki z dnia 29 lipca 2018 r-k. 92, z dnia 19 lipca 2018 –k. 93, z dnia 14 lipca 2018-k.94)

Po dokonaniu przez pozwanego na poczet długu spłaty 7 rat na łączna wartość 7.000zł, do zwrotu na dzień spłaty pożyczki pozwanemu pozostało 93.350 zł.

Od dnia, w którym pożyczka miała być zwrócona powódce (08.07.2019 r.) pozwany nie dokonał żadnej wpłaty na rzecz powódki.

Ostatnia spłata zadłużenia miała miejsce w dniu 22 maja 2019 roku.

(dowód: zeznania powódki –k. 122 verte-123 i –k. 126 oraz –k. 171 verte-172 verte, zeznania pozwanego J. W. – 123 i verte, -k.126 oraz –k.172 verte-173 verte, zarzuty od nakazu zapłaty –k.37-41)

W dniu 3 października 2019 r. pełnomocnik powódki skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 3 października 2019 r.-k.16)

W odpowiedzi na to wezwanie do zapłaty, pełnomocnik pozwanego uznał dług pismem z dnia 15 października 2019 r wskazał, że pozwany spłaci pożyczoną kwotę wraz z odsetkami umownymi w wysokości 2,5 zł dziennie, do końca grudnia 2019 r

(dowód: pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 15 października 2019 r.-k. 19)

Sklep (...) „, funkcjonuje nadal .

Strony rozstały się około czerwca/lipca 2019 roku.

(dowód: zeznania powódki –k. 122 verte-123 i –k. 126 oraz –k. 171 verte-172 verte, zeznania świadków :G. K. –k. 123 verte-124, K. K. (1)-k. 124 , R. K. –k. 170 verte , D. K. –k 170 verte-171, M. W. –k. 124 verte125 verte)

W 2019 roku pozwany zaczął zalegać dostawcom z różnymi płatnościami. Kwoty zaległości są wysokie, a na ich poczet wierzyciele dokonali u pozwanego zajęcia towaru w sklepie.

(dowód: zeznania świadka Z. J. –k. 125 verte-126)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. „Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ponieważ pozwany nie zwrócił kwoty pożyczki w ustalonym w umowie terminie, żądanie powódki zasądzenia od niego niespłaconej kwoty wraz z należnymi jej odsetkami jest uzasadnione. Podkreślenia wymaga, że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostają między stronami w zasadzie bezsporne. Pozwany aż do chwili otrzymania nakazu zapłaty nie kwestionował obowiązku zwrotu pożyczki i wielokrotnie deklarował zamiar wywiązania się ze swojego obowiązku, zaś pełnomocnik pozwanego potwierdził w jego imieniu ten zamiar na piśmie.

Zarzuty wniesione przez pozwanego są bezpodstawne. Pozwany oparł swoją obronę przeciwko żądaniom powódki na stwierdzeniu, że pożyczka faktycznie nie została udzielona, jednocześnie podnosząc że jej wartość została przez powódkę określona dowolnie. Argumentacja pozwanego pozostaje w sprzeczności z treścią zawartej przez pozwanego pisemnej umowy pożyczki oraz z wcześniejszymi oświadczeniami pozwanego i jego pełnomocnika o uznaniu długu.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, iż powódka udzieliła pozwanemu pożyczki na kwotę 101.000,- zł, na co posiada dowód w postaci podpisanej przez strony umowy. Powódka i pozwany pozostawali w związku i powódka planowała z pozwanym wspólną przyszłość. Pieniądze przekazywane pozwanemu były przeznaczone na założenie sklepu (...). Pozwany w tamtym czasie nie posiadał wystarczających środków na rozpoczęcie tego typu działalności. Natomiast powódka wcześniej pracowała zawodowo, miała poczynione 30.000 zł oszczędności, pracowała i pozostawała z rodziną w bardzo dobrych relacjach. Kwotę ok. 100.000 zł powódka pożyczyla od 4 członków rodziny. Wszystkie wskazane przez powódkę okoliczności na okoliczność pozyskania środków na udzielenie pożyczki oraz towarzyszących temu okolicznościom zostały potwierdzone przez świadków: K. K. (1), G. K., R. K. i D. K..

Udzielona przez powódkę kwota pożyczki została przez pozwanego zainwestowana w sklep. Pozwany wykonał w lokalu remonty, kupił wyposażenie i zaopatrzenie sklepu (...). Kwoty te znaczenie przekraczały te ujawnione przez pozwanego, a obejmowały między innymi remont lokalu i przystosowanie go na potrzeby sklepu (wymiana okna,

wymiana hydrauliki, elektryki, zakup zlewu dwukomorowego, malowanie, instalacja reklamy, umeblowanie - zakup mebli, krajalnicy, lodówek w tym nabiłowej za kwotę około 10.000,- zł), zaopatrzenie sklepu (produkty spożywcze i alkohole na kwotę blisko 50.000,- zł), zakup programów komputerowych do obsługi sklepu - w tym magazynu, zakup kasy fiskalnej. Pozwany nie przeznaczył żadnych własnych środków na rozpoczęcie działalności sklepu.

Zarzuty pozwanego jakoby powódka wypłacała sobie jakiekolwiek kwoty samodzielnie i jakoby pobierała ze sklepu produkty nie płacąc za nie- nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a jednocześnie w żaden sposób nie wpływają na poczynione ustalenia faktyczne. Podkreślenia przy tym wymaga fakt, że prowadzony w toku działalności sklepu magazyn tylko raz wykazał niedobory — tj. niedobór alkoholu, za co pracę straciła jedna osoba zatrudniona na stanowisku sprzedawcy. Tymczasem co zgodnie potwierdzili zeznający w sprawie świadkowie ,w tym również matka pozwanego M. W. jak również aktualna partnerka pozwanego K. A. oraz A. J. powódka pracowała w sklepie, interesowała się jego prowadzeniem i angażowała się w jego prowadzenie, co pośrednio potwierdził pozwany, w zawartej przed Sądem Pracy ugodzie, w której zobowiązał się do wypłaty na rzecz powódki zaległej kwoty wynagrodzenia .

Sąd dał również wiarę powódce co do odkupienia przez nią od pozwanego za gotówkę samochodu/przyczepy/baru, który powódka chciała wykorzystać w celach zarobkowych. Jak wynika z okoliczności sprawy to pozwany nie wyraził zgody na zaliczenie ceny pojazdu na poczet spłaty długu i sam sporządził umowę sprzedaży wskazując w niej cenę 11.500 zł, jednocześnie kwitując otrzymanie zapłaty.

Powódka po rozpadzie związku z pozwanym wielokrotnie prowadziła z pozwanym rozmowy na temat zasad spłaty pożyczki, a pozwany faktu istnienia długu nigdy nie kwestionował.

Strony wspólnie ustaliły , że pozwany będzie przekazywać powódce kwoty po 1000 zł tygodniowo, począwszy od dnia następnego po jej zawarciu tj. datę wymagalności roszczenia strony ustaliły na dzień 9 lipca 2019 roku , tj. na dzień następny po dniu w którym pożyczka miała zostać spłacona. Choć początkowo pozwany wywiązywał się z zawartej umowy i regularnie, w odstępach tygodniowych przekazywał powódce uzgodnione raty spłaty pożyczki, to trwało to jednak bardzo krótko.

W ocenie Sądu kwestionowanie ważności zawartej umowy pożyczki stanowi wyłącznie taktykę procesową pozwanego, mającą na celu pokrzywdzenie powódki. Argument, że pozwany podpisał taką umowę wyłącznie w celu ochrony związku z inną kobietą i udobruchania powódki stoi w sprzeczności ze zdrowym rozsądkiem i z późniejszym zachowaniem pozwanego, w tym również z zachowaniem pełnomocnika pozwanego, który w odpowiedzi na wezwanie pozwanego do zapłaty długu złożył pisemne oświadczenie o jego uznaniu, a co istotne pozwany dokonywał wcześniej wpłat na rzecz powódki po 1000,- zł miesięcznie. Takie zachowanie pozwanego przed wytoczeniem, niniejszego powództwa potwierdza, że faktycznie doszło między stronami do zawarcia przedmiotowej umowy. Twierdzenia pozwanego w tym zakresie są nielogiczne i pozostają w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Niezależnie od sytuacji życiowej i osobistej pozwanego, nikt rozsądny nie podpisze umowy, na mocy której miałby zwracać 101.000,- zł, w sytuacji gdyby takiej kwoty w rzeczywistości nie otrzymał. Pozwany nie kwestionował swojego długu wobec powódki i wielokrotnie deklarował gotowość jego spłaty w oznaczonych terminach , z czego ostatecznie nie wywiązał się. Co istotne pozwany już wcześniej miał problemy finansowe, miał problemy z hazardem. Po otrzymaniu pożyczki od powódki pozwany przeprowadzał remonty, robił zakup niezbędnego sprzętu i towaru. To właśnie po rozstaniu z powódką, u pozwanego pojawiły się problemy finansowe.

Reasumując zarzuty pozwanego są w ocenie Sądu jedynie stosowaną przez pozwanego taktyką obrony, zmierzająca do przewlekania postępowania i uchylania się od zapłaty wymagalnej należności.

Mając na uwadze fakt , że łączna wartość spłaconego przez powoda zadłużenia wynosiła 7.000 zł , albowiem powódka na poczet zadłużenia nie zaliczyła spłaconych rat pożyczki w wysokości 3000 zł, co sama potwierdziła, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku, utrzymując w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 14 grudnia 2019 roku w sprawie INc 220/19 w pozostałej części.(pkt 2 wyroku)

Z kolei o kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik stosownie do przepisu art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 poz. 265).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego.